

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ (Ιω. 9, 1-38)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Θεσπρωτικό, στις 28/5/1995)

Προσοχή στις λάθος ερμηνείες

Όταν οι άνθρωποι έβλεπαν τον εκ γενετής τυφλό, για τον οποίο ακούσαμε στο Ευαγγέλιο, έσπαζαν το κεφάλι τους να βρουν πώς είναι δυνατόν να συμβιβαστεί ένα τέτοιο γεγονός με την αγαθότητα του Θεού. Και έκαναν την σκέψη: Οπωσδήποτε κάποιος θα αμάρτησε, ή αυτός ή οι γονείς του και γι' αυτό γεννήθηκε τυφλός.

Για τον ίδιο έκαναν την σκέψη: «Καλά στην κοιλιά της μάνας του αμάρτησε αυτός ο άνθρωπος; Δεν πρόφτασε να γεννηθεί και έκανε τόσες αμαρτίες ώστε να τον στραβώσει ο Θεός;». Γι' αυτό, το εύρισκαν πιο φυσικό να ρίξουν την ευθύνη στους γονείς του. Βέβαια οι καλοί άνθρωποι, όπως ήταν οι μαθητές του Χριστού, μη θέλοντας να ρίξουν άδικα βάρος σε κανένα, απλώς διερωτώντο, και έλεγαν: «Κάποιος θα φταίει, δεν γίνεται αλλιώς. Ο Θεός είναι Πανάγαθος!».

Οι Φαρισαίοι, από την άλλη μεριά, επειδή είχαν κακή διάθεση και δεν έχαναν ευκαιρία να κατακρίνουν τους πάντες, το είχαν κομποδέσει ότι αμαρτωλός ήταν ο ίδιος ο τυφλός. Γι' αυτό όταν τους έφερε σε δύσκολη θέση ξεσκεπάζοντας την κακία τους, του απάντησαν: «Εν αμαρτίαις συ εγεννήθης όλος και συ διδάσκεις ημάς;». Εσύ γεννήθηκες ολόκληρος στην αμαρτία και θα διδάξεις εμάς τους δασκάλους του Ισραήλ; Το είχαν λοιπόν σίγουρο οι φαρισαίοι, ότι έφταιγε ο ίδιος που γεννήθηκε τυφλός. Γιατί σκέπτονταν: Πολλοί έχουν αμαρτωλούς γονείς, αλλά δεν γεννιούνται τυφλοί.

Πόρτα της δόξας του Θεού

Όταν ρώτησαν οι μαθητές τον Χριστό «τις ήμαρτεν;» τους απάντησε: Ούτε ο ίδιος, ούτε οι γονείς του. Μα ήταν αναμάρτητοι και ο ίδιος και οι γονείς του; Όχι! Αλλά σ' αυτή την περίπτωση δεν φταίει ούτε των γονέων του η αμαρτία

ούτε του ίδιου. Ο Θεός τον διάλεξε να γίνει όργανο της δόξης Του.

Παράξενο πράγμα λέγει ο Χριστός! Ο Θεός διάλεξε έναν άνθρωπο, τον έκανε τυφλό για πολλά χρόνια, για ένα και μοναδικό σκοπό: για να 'ρθει μια μέρα στην γη, να τον θεραπεύσει, και να φανούν τα έργα του Θεού. Να φανεί τι δύναμη και τι ευσπλαχνία έχει ο Θεός. Τι διάθεση έχει, να πάρει επάνω Του και να θεραπεύσει σωματικά και ψυχικά ασθενήματα των ανθρώπων!

Θα πει κανείς: «και ταλαιπώρησε έτσι τον άνθρωπο, για να δείξει την δόξα Του;». Μακάρι να αξιωθούμε να δείξει και σε μας ο Θεός την δόξα Του. Γιατί εκείνος που εκλέγεται από τον Θεό, για να δείξει στον ίδιο και στον κόσμο, την δόξα Του, αυτόν ο Θεός θα τον δοξάσει πρώτο και περισσότερο. Χρειάζεται πολλή σοφία για να καταλάβουμε ότι ο Χριστός δόξασε αυτόν τον τυφλό και στην παρούσα ζωή και στην μέλλουσα; Αφού είναι σίγουρο ότι μετά έγινε Απόστολος;

Ο Κωστής Παλαμάς γράφει σε κάποιο ποίημά του, ότι όταν ο πρώην τυφλός έμαθε ότι βρίσκεται ο Χριστός πάνω στον Σταυρό, έτρεξε να δει γιατί δεν το πίστευε. Δεν μπορούσε να φανταστεί ότι έγινε τόσο αχάριστος ο κόσμος. Και όταν είδε τον Χριστό πραγματικά πάνω στον Σταυρό, είπε: «Χριστέ μου, αν είναι έτσι, δεν το θέλω πια το φως μου. Πάρτο. Δεν μπορώ να βλέπω Εσένα, τον ευεργέτη όλου του κόσμου πάνω στον Σταυρό». Γιατί; Γιατί από την ημέρα εκείνη που είπε: «πιστεύω, Κύριε και προσεκύνησεν αυτώ», είχε μπει ο Χριστός μέσα στην καρδιά του. Τι μεγαλύτερη ευεργεσία μπορούσε να περιμένει ένας άνθρωπος πάνω στην γη; Τι περισσότερο καλό από το να κατοικεί ο Χριστός μέσα του;

Δούλεψε πριν πέσει το σκοτάδι

Όταν ο Χριστός είπε στους μαθητές του: «Ούτε ούτος ήμαρτεν ούτε οι γονείς αυτού» πρόσθεσε τα λόγια: «εμέ δει εργάζεσθαι τα έργα του πέμψαντός με έως ημέρα εστίν, έρχεται νυξ εν η ουδείς δύναται εργάζεσθαι»

Και Εγώ, τους λέει, Θεός Παντοδύναμος είμαι, ό,τι θέλω κάνω. Αλλά τα έργα «του πέμψαντός με» έχω προθεσμία να τα εκτελέσω «έως ημέρα εστιν». Ημέρα ονόμαζε την επίγεια ζωή του ανθρώπου. Εγώ έχω «υποχρέωση» να τρέξω, να κάνω το έργο του Πατρός Μου, όσο ακόμα βρίσκομαι σ' αυτήν εδώ την ζωή. Και γι' αυτό πρόσθεσε: «έρχεται νυξ εν η ουδείς δύναται εργάζεσθαι». Φυσικά ουδείς εκ των ανθρώπων. Ο Χριστός και μετά τον θάνατό Του συνέχισε να εργάζεται, αλλά όχι το έργο «του πέμψαντος», το οποίο του είχε ορίσει να το κάνει, όσο ήταν ημέρα, όσο βρισκόταν σωματικά

εδώ στη γη.

Τι μας λέγει με αυτά τα λόγια ο Χριστός; Προσέξατε. «Έρχεται νυξ ότε ουδείς δύναται εργάζεσθαι». Δηλαδή μια μέρα θα κλείσουμε τα μάτια μας. Θα φύγουμε από τον κόσμο αυτόν. Ό,τι κάναμε, κάναμε. Ό,τι προφτάσαμε και βάλαμε στο δισάκι μας, μ' αυτό θα φύγουμε. Δεν είναι δυνατόν να προσθέσουμε τίποτα άλλο. «Έρχεται νυξ εν η ουδείς δύναται εργάζεσθαι» Και η νύχτα αυτή θα είναι μεγάλη. Ο Θεός να φυλάξει να μην είναι και ολοσκότεινη για την ψυχή μας.

Μετά τον θάνατο δεν μπορούμε να κάνουμε καλά έργα. Δεν μπορούμε να κάνουμε ούτε το πιο ουσιαστικό. Να εξομολογηθούμε, να ζητήσουμε από τον Θεό έλεος. Ακόμα και αυτό μετά τον θάνατο δεν θα μπορούμε να το κάνουμε. «Ουκ έστιν εν τω θανάτω ο μνημονεύων Σου, εν δε τω άδη τις εξομολογήσεται σοι;» λέει ο Προφήτης Δαβίδ. Όταν ο άνθρωπος φύγει από αυτή την ζωή και πάει στην κατάσταση που λέγεται «θάνατος», τότε δεν μπορεί να κάνει κανένα έργο μετανοίας. Ποιά είναι η κατάσταση που λέγεται θάνατος;

Εκείνη στην οποία θα βρεθεί ο άνθρωπος, όταν φεύγει χωρίς να έχει φροντίσει να έχει βάλλει μέσα του το θέλημα του Θεού και τον Χριστό. Γιατί όταν έτσι ζει, στην πραγματικότητα βρίσκεται στο θάνατο από αυτή εδώ τη ζωή. Και φεύγοντας πορεύεται προς στον αιώνιο θάνατο στον οποίο, όποιος βρεθεί, παρότι θα βλέπει όλα τα θαυμάσια της Βασιλείας του Θεού, δεν θα έχει την δύναμη, ούτε να μετανοήσει, ούτε να εξομολογηθεί.

Το μόνο που τότε τον ωφελεί, εάν και εφόσον είναι δεκτικός ωφελείας, είναι οι ευχές των ιερέων. Γι' αυτό η Εκκλησία είναι ευεργεσία για τον κόσμο, όχι μόνο γι' αυτή την ζωή, όπου φωτίζει, διδάσκει και κατηχεί, αλλά και για την άλλη ζωή την μετά θάνατον. Γιατί οι ευχές και τα μνημονεύματα των ιερέων στην Θεία Ευχαριστία ωφελούν ζώντες και κεκοιμημένους.

Μαζί με τις ευχές των ιερέων είναι οι πρεσβείες της Παναγίας μας και των Αγίων. Για τις πρεσβείες αυτές δεν θα παρακαλέσουν οι ίδιοι οι αμαρτωλοί. Δεν θα πουν αυτοί «Άγιε του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών», αλλά οι ίδιοι οι Άγιοι και οι Άγγελοι, θα καθικετεύουν την Παναγία σαν Μητέρα του Χριστού, να ικετεύσει υπέρ όλων των αμαρτωλών, για να ελεηθούν όσοι κριθούν άξιοι ελέους.

Γι' αυτό έχουμε χρέος, «έως ημέρα εστιν» να κάνουμε κάτι περισσότερο και κάτι καλύτερο για την σωτηρία μας. Δηλαδή να αγωνιζόμαστε να πάμε πιο κοντά στον Χριστό. Να τον αγαπήσουμε περισσότερο και να τον επικαλεστούμε περισσότερο. Να κάνουμε «γλύκα» της καρδιάς μας, όχι την αμαρτία, αλλά το γλυκύτατο όνομα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Πνευματικοί πρωταθλητές

Ο τυφλός του Ευαγγελίου ήταν τυφλός σωματικά. Αλλά υπάρχουν και ανοιχτομάτηδες, οι οποίοι είναι ψυχικά τυφλοί. Τα σωματικά μάτια τους είναι ορθάνοιχτα. Το μάτι τους «κόβει» στις επίγειες υποθέσεις τους. Αλλά δεν «κόβει» στα θέματα της βασιλείας του Θεού, γιατί έχει τυφλωθεί από την κακή τους διάθεση και από αγάπη τους για την αμαρτία.

Γι' αυτό, η μεγαλύτερη ευεργεσία την οποία μπορεί να κάνει ο άνθρωπος στον εαυτό του, είναι ο ίδιος να τον σπρώξει να πάει στη Βασιλεία του Θεού. Να μην περιμένει από τους άλλους να τον παρακινήσουν. Αλλά ακούγοντας τον λόγο του Θεού και καταλαβαίνοντας, ότι μετά από αυτή την ζωή ακολουθεί η άλλη η αληθινή, να σπρώξει τον εαυτό του όσο μπορεί περισσότερο για να κερδίσει την Βασιλεία του Θεού. «Η βασιλεία των ουρανών βιάζεται και οι βιασταί καταλαμβάνουσιν αυτήν».

Πώς σπρώχνουμε τον εαυτό μας στη Βασιλεία του Θεού.

Είναι κάποιιοι που δεν έχουν όρεξη την Κυριακή να πάνε στην Εκκλησία. Τους αρέσει ο ύπνος. Αλλά παρόλα αυτά βιάζουν τον εαυτό τους και πηγαίνουν.

Άλλοι πάλι, όταν δουν φτωχό, νομίζουν ότι η τσέπη τους έχει σκορπιό και άμα βάλουν το χέρι τους να δώσουν κάτι, θα τους δαγκώσει. Όμως ξεπερνάνε τον εαυτό τους και δίνουν.

Υπάρχουν και εκείνοι που στην ώρα του θυμού, νομίζουν ότι θα σκάσουν, αν δεν βρίσουν και δεν χτυπήσουν. Αλλά αγωνίζονται και μαζεύουν την γλώσσα τους, το χέρι τους, την καρδιά τους. Και φέρονται με αγάπη και καλωσύνη.

Όλοι αυτοί βιάζουν τον εαυτό τους για τη Βασιλεία των ουρανών. Του δίνουν εντολή να αγαπάει τον Θεό και το θέλημά Του.

Η πνευματική τύφλωση είναι χειρότερη από την σωματική. Ο Άγιος Αντώνιος συνάντησε κάποτε στην Αλεξάνδρεια τον Δίδυμο τον τυφλό, άνθρωπο γεμάτο αφοσίωση στο Θεό. Του είπε: «Μη λυπάσαι που δεν έχεις μάτια σαν εκείνα που έχουν οι μύγες και τα κουνούπια που βλέπουν μόνο ό,τι είναι πάνω στην γη. Αλλά να χαίρεις γιατί έχεις τα μάτια των Αγγέλων. Και βλέπεις τον Θεό, τα έργα Του και την αιώνια ζωή».

Ας δοξάσουμε τον Θεό, γιατί μας ελέησε και ευδόκησε να βρισκόμαστε μέσα στην εκκλησία, και να ποθούμε να βλέπουμε Αυτόν και τα έργα Του. Αμήν.-